

Jézus úgy beszél Isten Törvényéről, mint akinek hatalma van. Ez nemcsak azt jelenti, hogy bátran és biztosan mondja: „én pedig azt mondom nektek”, mert neki ehhez joga van. Azt is jelenti, hogy Jézus szavaiban hatalom van, mert Ő Isten, és az emberek észreveszik, hogy ez a hatalom őket is eléri, nekik is parancsol, dolgozik rajtuk, meggyőzi, átformálja őket.

Mást mond, mint amit addig ismertek. Az emberi parancsolatokat, törvényt magyarázatokat ismerték. Ezeket az írástudóik készítették azért, hogy „bekerítsék és megóvják a Törvényt”, hogy könnyebb legyen nem megszegni. „Teljesíthető” parancsolatokat adtak. Végig lehetett élni az életet úgy, hogy ezeknek engedelmeskednek, és azt hiszik, hogy Isten ezért fogadja el őket.

De Jézus elénk teszi Isten mércéjét, akaratát. Ebből újra láthatják – láthatjuk –, mit jelent az, hogy Isten szent. Pl. „aki haragszik atyjafiára”, „aki kívánsággal tekint egy asszonyra”: ezek a gondolatainkban, a szívünkben vannak. Isten mindenünket látja, a bensőnket is – és azt akarja, hogy tiszta legyen. Mi nem tudjuk tisztán tartani, de Ő meg tudja és meg is akarja tisztítani. Tőlünk azt kívánja: menjünk oda hozzá, és mint a leprás, mondjuk mi is: „Uram, ha akarsz, megtisztíthatsz engem”. Ő ezt feleli: „akarom, tisztulj meg”.

Ilyen az is, amikor azt mondja: „szeressétek ellenségeiteket”. „Szeresd felebarátodat, mint magadat” – mondja a törvény, az emberi magyarázat pedig leszűkítette azt, hogy ki a felebarát – hogy hely maradjon az ellenségnek, a gyűlöletnek is. De Jézus azt mondja: nincs helye a gyűlöletnek, akkor sem, ha van ellenség, aki valóban árt nekünk. Sőt azt mondja: áldjuk őket, jót tegyünk velük.

Az emberi parancsolatokkal szemben Isten szava áll, és azt jelenti ki: ki és milyen Isten; milyeneknek kellene lennünk: „legyetek tökéletesek”, ill. „szentek legyetek”, de azt is kijelenti, hogy Ő ezt be akarja és be is tudja tölteni bennünk.

Hogyan lehetséges ez? „Újjonnan kell születnetek” – feleli erre Jézus. Itt azt mondja: „hogyan legyetek mennyei Atyátoknak fiai”. Ő a mi mennyei Atyánk, és mi a fiai (gyermekai) vagyunk. Az Ő Lelkét kaptuk, Aki erről bizonyosságot tesz, és Aki vezetni is akar minket: „akiket Isten Lelke vezérel, azok Isten fiai”. Aki nem Isten gyermeke, és hallja a parancsolatokat, az vagy szomorúan távozik (gazdag ifjú), vagy „átírja” a parancsolatokat és „vallásosan él”, vagy a Szentlélek által meghallja azt is, hogy Jézus új szívet akar adni neki, és elfogadja.

Nekünk, akik hiszünk, azt mondja: én meg tudom tenni ezeket benned. Van új szívünk, abban Ő van benne. Ami ellenáll ennek, az az énünk. A természetünk, hogy visszavágjunk annak, aki bántott; a saját igazságunk, amivel erre még indokokat is találunk. Kinek engedünk: a réginek vagy az újnak? Isten „a Szentlelket azoknak adta, akik engedelmeskednek neki” (ApCsel 5,32), mi neki engedelmeskedjünk. Így fog Krisztus győzni bennünk, és ezen keresztül akar győzni az ellenségünkben is.

Ő „felhossa napját gonoszokra és jókra” azért, hogy gondoljanak Istenre és keressék Őt (Róm 1,20; ApCsel 17,27). De a világnak ez nem elég, nem dicsőíti Őt. Ezért megy hozzájuk úgy, hogy minket küld oda. Látszani akar rajtunk, a beszédünkön, a cselekedeteinken. Vannak, akiket ez győz meg arról, hogy Krisztus, akiről bizonyosságot teszünk, valóban él – és vannak, akiket ez sem, de ahogyan az Atya „esőt ad igazaknak és hamisaknak”, mi sem lehetünk személyválogatók. Szeretjük-e őket, imádkozunk-e azokért, akik nem térnek meg, akik az életünket látva annál inkább ellenségesek? – Hogyan lehetséges ez? Tudjuk, hogy Isten ilyen: én is az ellensége voltam, de megbékéltetett magával (Róm 5,10); látja, hogy sokszor követem el ugyanazt a bűnt, és mindig felelem belőle, és tudhatom, hogy az Ő gyermeke vagyok, és azután

is szeret és tovább vezet és tanít – arra is, hogy ugyanilyen türelmes legyek másokkal, a hitetlenekkel, a kötekedőkkel, a gonoszokkal is. Kérjük tőle ezt!

Lk 11,13

„Ha tehát ti gonosz létetekre tudtok gyermekeiteknek jó ajándékokat adni, mennyivel inkább ad mennyei Atyátok Szentlelket azoknak, akik kérik tőle?”